

[Niels Mørk.]

tværtimod. Jeg tror nok, at påstanden om den billigere administration i fortsættelsessygekasserne i forhold til de anerkendte sygekasser trænger til en nærmere undersøgelse, før man anvender det som argument for at gennemføre en forbedring af fortsættelsessygekassernes monopolstilling.

Hvad angår det statstilskud, som sygekasserne i dag modtager, vil jeg gerne sige, at jeg finder det yderst rimeligt, at staten støtter sygekasserne; det har da også været den almindelige opfattelse her i folketinget igennem de skiftende tider. Sygekasserne har påtaget sig en opgave af almen interesse, en opgave, som ellers helt og fuldt ville påhvile det offentlige. Derfor har det offentlige siden 1892 givet statstilskud til sygekasserne; det er en hjælp til selvhjælp, som det hedder.

Hvad angår fortsættelsessygekasserne, er det selvfølgelig rigtigt, at de, når man ser bort fra tilskuddet til livsvigtig medicin, ikke modtager direkte tilskud fra det offentlige, men gennem de lave sygehustakster yder staten og kommunerne et bidrag til billiggørelse af fortsættelsessygekassernes virksomhed. Det er helt på sin plads, at en fortsættelsessygekasse kun skal udrede ca. $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$ af de faktiske udgifter ved en sygehusindlæggelse. Når jeg fremdrager dette, er det ikke, fordi jeg ønsker dette forhold ændret. Principielt har jeg den opfattelse, at al sygehusbehandling burde være gratis, hvad jeg også i sin tid har forfægtet i sygeforsikringskommissionen.

Jeg skal afholde mig fra at gå yderligere ind på forslagernes indhold, hvor fristende det end kunne være; jeg håber, at det, jeg allerede her har sagt, gør det klart, at mit parti ikke kan medvirke til de foreliggende forslags gennemførelse.

Peter Larsen: Det er på mange måder en ret ejendommelig politisk situation, vi befinder os i i det høje folketing netop i dag. Når man erindrer sig, hvordan stillingen var for snart 3 år siden, da vi diskuterede den daværende socialminister Bomholts sygekasselov, og ser på, hvordan situationen er i øjeblikket, så må man jo erkende, at det er andre og betydeligt mildere vinde, der blæser over for de synspunkter, vi fra oppositionens side har fremsat på dette område.

Det kan selvfølgelig kun tilfredsstillende en forslagsstiller efter næsten 3 års arbejde at stå over for den situation at se sine egne tanker virkeliggjort. De tanker, vi dengang fremsatte, og som skabte røre ikke alene i befolkningen, men også herinde i det høje ting, har jo været en medvirkende faktor til, at sagen har fået den udgang, den tilsyneladende står over for.

Jeg er derfor i den situation, at jeg her indledningsvis gerne vil bringe den højtærede socialminister vor tak, fordi han på så afgørende områder — ikke på alle områder, men på afgørende områder — har søgt at imødekomme vore ønsker. Nu må vi så se på de enkelte forslag og tage stilling til dem, når de foreligger.

Når jeg har udtalt denne tak til den højtærede minister, kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at det havde været rart, om vi havde fået forslag om disse ændringer frem noget før. Så havde situationen jo været en helt anden. Jeg tænker her på de 4 fortsættelsessygekasser, som desværre har måttet opgive deres virksomhed, jeg tænker på de hundredtusinder af medlemmer, der lovmæssigt blev tvunget bort fra fortsættelsessygekasserne. Jeg kan også være enig med den højtærede minister, når han siger, at han ønsker at skabe ro om sygekasseproblemet. Jeg har den samme opfattelse, at det gavner i høj grad sygekassesagen, om man kan få disse spørgsmål bragt til afslutning. Det er imidlertid helt rimeligt at pege på, at når uroen har været så længe, så var det jo, fordi man ved 1960-loven skabte denne urimelige forskelsbehandling af en gruppe mennesker inden for det samme økonomiske niveau.

Jeg kunne i denne forbindelse have lyst til at sige til det ærede medlem hr. Niels Mørk, der her så flot siger, at fortsættelsessygekasserne ingen samfundsmæssig betydning har mere, at i den omstændighed, at regeringen nu søger at anerkende fortsættelsessygekasserne, ligger der vel den kendsgerning, at man erkender, det er en saglig og ikke en politisk aftale, der er truffet. Jeg må vel have lov til at hævde, at kasser, som består af medlemmer, der selv ønsker at sørge for deres forsikring uden statens medvirken, har en vis samfundsmæssig betydning. Hvis man mener, at dette ikke er tilfældet, tror jeg, der er